

Duygu ORKESTRASI



Klinik Psikolog
Betül Karaca



Çizer
Merve Ergenoğlu

İÇİMDEKİ GÜRÜLTÜ

Bugün okul bir başkaydı! Her zamankinden daha dağınık, daha gürültülüydü sanki. Oyuncaklarımı dağıtınca benim odam da aynı burası gibi karman çorman olurdu. İşte ben de sıramda oturmuş, bu karmakarışık sınıfı izliyordum. Sınıfta ne çok ses vardı! Sanki herkes aynı anda konuşuyordu, vızır vızır bir uğultu, zihnimi kaplamıştı. Tam en sevdiğim kalemi-me uzanacaktım ki... **KALEMİM YERİNDE YOKTU!** Yere mi düşmüştü? Yoksa... Biri izinsiz almış olabilir miydi?

O an içimde bir şeyler kabardı. Tıpkı karnımda minik bir volkan uyanmış da her

an “GÜMMM!” diye patlayacakmış gibiydi. Önce ne yapacağımı bilemedim. Sonra da kulaklarım sanki alev almış gibi kızardı, sıcacık oldu.

“KALEMİMİ GÖREN OLMUŞ MU DİYE SORAYIM MI? YOKSA HİÇBİR ŞEY OLMAMIŞ GİBİ SESSİZCE BEKLEYEYİM Mİ?”

Aklım o kadar karışık ki bir türlü ne yapacağıma karar veremiyordum. Böyle zamanlarda bazen içimden avazım çıktığı kadar bağırmak gelirdi. Bazen de sihirli bir pelerin takıp ‘PIRRR’ diye uçarak oradan uzaklaşmayı hayal ederdim. Tam bunları düşünürken tenefüs zili çaldı. Diğer çocuklar gibi ben de hemen sınıftan çıktım. Ama aklım hâlâ kalemimdeydi, o yüzden biraz dalgındım. **Bir de baktım ki koridorda hızla koşturuyorum!** İçimdeki o volkan sanki hâlâ homurdanıyordu... Birden ayağım görünmez bir şeye takıldı ve pat! Yere kapaklandım. Bazı arkadaşlarım endişeyle “İyi misin?” diye hemen yanıma koştu. Ama ba-

zıları da bu durumu pek eğlenceli bulmuş gibi kıkır kıkır gülmeye başladı. Onlar öyle güldükçe yanaklarım ateş gibi yandı, yüzüm pancar gibi kızardı. Sanki içimdeki minik volkanın ateşi bütün vücuduma yayılıyordu. **“YER YARILSA DA İÇİNE GİRSEM.”** dedim içimden.

Böyle zamanlarda gözlerim hemen yaşlarla dolardı ama ağlamamak için kendimi sımsıkı tutardım. Tam o sırada, kalabalığın arasından biri yanıma yaklaştı. Canım arkadaşım Melisa'ydı bu! Yüzüme öyle dikkatle baktı ki... Hiçbir şey



söylemedim ama galiba içimdeki tuhaflığı anlamıştı. Usulca yanımda durdu. Başını hafifçe bana doğru eğip yumuşacık bir sesle sordu:

- NEYİN VAR?

Ah, ne olduğunu anlatmak hiç kolay değildi. Çünkü önce kendim ne hissettiğimi anlamalıydim. Sanki kafamda bir sürü çizgi film kahramanı aynı anda bağırsıyordu, sesleri birbirine girmişti. Yine de Melisa'nın orada öylece durması, gözlerimin içine bakması... Bunlar içimdeki kocaman uğultuyu biraz susturmuştu. Tıpkı üzerime sıcacık bir battaniye örtülmüş gibi oldum. Ama bu tatlı sakinlik pek uzun sürmedi. Zil yeniden çaldı. Ders başlıyordu. Hem de bu seferki ders, matematikti!

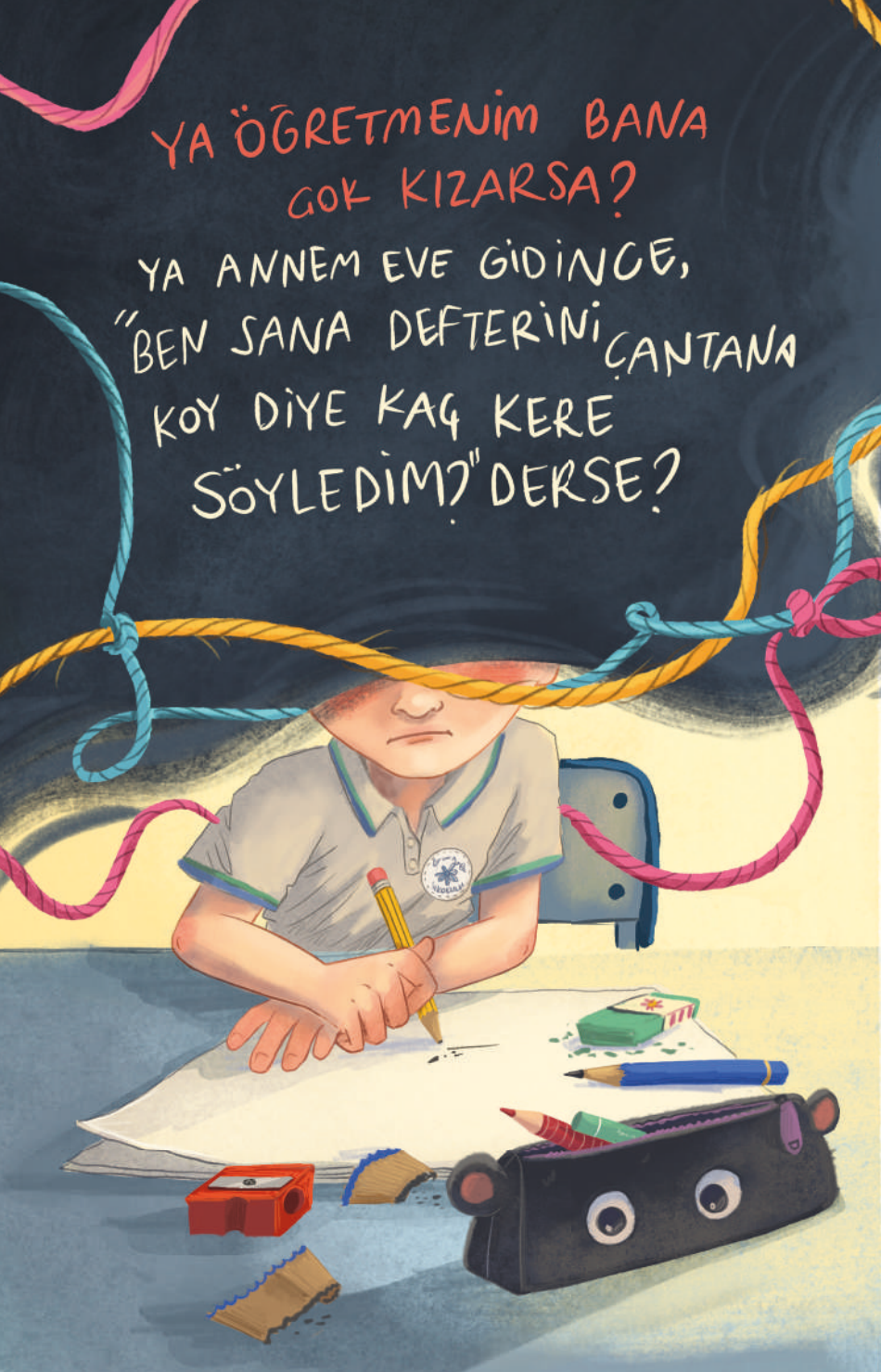
Öğretmenimiz sınıfa girer girmez içime bir korku düştü. Tam o anda hatırladım: Ödevimi evde unutmuştum! Kalbim yerinden fırlayacak gibi küt küt atmaya başladı. Şimdi ne diyecektim? Öğretmenime bunu nasıl açıklayacaktım?

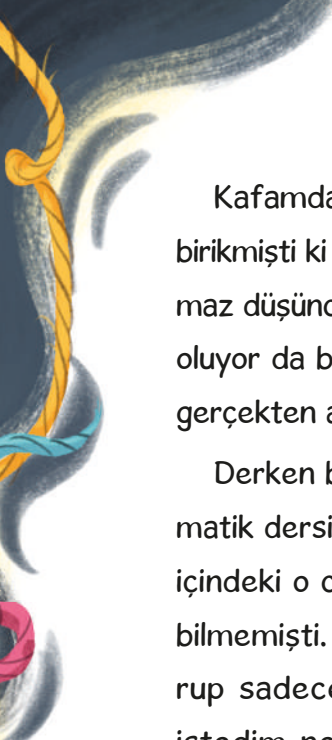
Kafamın içinde o tanıdık, vızır vızır sesler yine yükselmeye başladı. Sanki beynimde onlarca minik arı aynı anda vızıldıyor, tepemde konser veriyordu. “Acaba herkes bana mı bakıyor?” diye fısıldadım. Sanki ödevimi unuttuğumu anlamış gibiydiler... Gözlerimi bir türlü yerden kaldıramıyordum. Kalbim göğüs kafesine sığmıyor, **GÜP GÜP** diye atıyordu.



YA "ÖĞRETMENİM BANA
GÖK KIZARSA?

YA ANNEM EVE GİDİNCE,
"BEN SANA DEFTERİNİ ÇANTANA
KOY DIYE KAÇ KERE
SÖYLEDİM?" DERSE?





Kafamda o kadar çok “ya olursa” sorusu birikmişti ki hepsi birden zıp zıp zıplayan yaramaz düşüncelere dönüşmüştü. Bu sesler nasıl oluyor da bir anda çoğalıp birbirine karışıyor, gerçekten aklım almıyordu.

Derken bir zil daha çaldı ve o uzun matematik dersi nihayet sona erdi. Ama kafamın içindeki o can sıkıcı uğultu bir türlü susmak bilmemişti. Teneffüs boyunca yerimde oturup sadece düşündüm. Ne dışarı çıkmak istedim ne de arkadaşlarımla konuşmak. Kafamın içinde her şey birbirine girmiş, kar-makarıştı. *Sanki düşüncelerim rengârenk ipler gibi birbirine dolanmış, kocaman bir düğüm olmuştu; çözmeye çalıştıkça daha da karışıyordu.* Tam o sırada öğretmenimiz kapıda göründü. Teneffüs çoktan bitmiş, ders zili çalmış olmalıydı. İşte yeni bir ders daha başlıyordu. Bu kez dersimiz müzikli! Öğretmenimizin yüzünde kocaman, sıcacık bir gülümseme vardı.

- Çocuklar, bugün size harika bir sürprizim var!

SÜRPRİZ Mİ? DUYDUNUZ MU? SÜRPRİZ!

Kalbim pır pır etti. Az önceki kocaman korkularım sanki biraz küçülmüştü. Merak duygusu kelebekler gibi kanat çırpıyordu içimde. Ne olduğunu hemen öğrenmek istiyordum! Öğretmenimiz yavaşça masasından işlemeli, ahşap, küçücük bir kutu çıkardı. Güneş ışığında pırl pırl parlıyordu. Muhteşem görünen bir müzik kutusuydu bu! Öğretmenimiz kutunun kapağını usulca açtı. Ve o anda sınıfın içine tüy gibi yumuşacık, tatlı bir melodi yayıldı. Öyle huzur dolu, öyle dinlendirici bir sestti ki...

O güzel notalar birer birer kulaklarıma doldu. Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, az önce hızla atan kalbim yavaşladı, alev gibi yanan yanaklarım serinledi ve kafamdaki o vızır vızır konuşan arı kovanı usulca uykuya daldı. Keşke hep böyle bir müzik kutusu olsa yanımda, diye

geçirdim içimden. Ne zaman içim böyle karmakarışık olsa hemen kapağını açsam ve tüm o can sıkıcı sesler bir anda sussa...

Evet, bazı günler diğerlerinden gerçekten daha zor geçiyor. *Bazen içimde kocaman, çözülmeyen bir düğüm belirliyor.* Ne kadar uğraşsam da düzelmiyor. Aksine, büyüyor, kıvrılıyor, içimi sıkıştırıyor. Anlaşılan o ki kafamın içindeki bir sürü sesle, karmakarışık duygularıyla ve durup dururken gelen o uğultularla başım birazcık dertte.





TAVAN ARASINDAKİ
SÜRPRİZ

Neyse ki o karmakarışık gün sonunda bitti. Canım sıkkın olduğunda benim için, en iyi kaçış yeri, evimizin tavan arasıdır. **ORASI SADECE SESSİZ SAKİN DEĞİL, AYNI ZAMANDA HAYALLERLE DOLU KOCAMAN BİR DÜNYADIR BENİM İÇİN.** Bazen orada kendimi bir şövalye olarak görür, kocaman, pullu canavarlarla savaşıyorum. Bazen bir süper kahraman olup pelerinimi takar, bütün hayvanları kurtarıyorum. Bazen de kendimi masmavi bir denizin kıyısında hayal eder, dalgaların o tatlı şıpırtısını dinlerim.

En sevdiğim köşeme çekilip ayaklarımı pofuduk minderlere doğru rahatça uzattım. Minik pencereden içeri sızan akşam güneşi,



tavan arasını hem sıcak yapmış hem de her yeri **PORTAKAL RENGİ BİR IŞIKLA** aydınlatmıştı. Tam yine yepyeni bir maceraya doğru yelken açacaktım ki... Gözüme, eşyaların arasında unutulmuş, üzeri incecik bir toz tabakasıyla kaplanmış bir kutu takıldı.

“Aaa, bu da ne?” diye fısıldadım kendi kendime. Bu, eski bir müzik kutusuna benziyordu. Üstelik kapağının üzerinde minicik bir kâğıt, bir kurdeleyle tutturulmuştu. Kâğıtta şöyle yazıyordu:

**“KENDİ MELODİNİ
KEŞFETMEK İSTER
MİSİN, DENİZ?”**

Olduğum yerde donakaldım. “Bu kutu benim için mi bırakılmış? Daha önce onu hiç burada görmedim.” diye düşündüm şaşkınlıkla. “Madem adım yazıyor, açmamda bir sorun yoktur herhâlde. Ama... Ama bunu kim yazmış olabilir ki?” Zihnimdeki o tanıdık

uğultu yine başlamıştı işte. Ya içinden korkunç bir canavar çıkarsa? Ya kutunun başka bir sahibi varsa ve kutuyu açtığım için bana çok kızarsa? “Hadi ama Deniz!” diye fısıldadım. “Sen bir şövalyesin, unuttun mu? Cesaretin nerede senin?” Derin bir nefes aldım ve **HOOOPPP!** Kutuyu açiverdim.

Kutunun içinden incecik, simsiyah bir çubuk çıktı. Tam o sırada **“AHUU! AHU-
UU!”** diye boğuk, tozlu bir öksürük sesi geldi. Bu ses, kutunun içinden geliyordu:

- Biri de şu tozları üfleyiverse artık! Öksüre öksüre kutunun içinde patlayacaktım az kalsın.

Neyse... Seni görmek çok güzel Deniz!

Gözlerim kocaman açılmıştı. Keleledim:



- A-a-a! Konuşan bir... Bir... Çubuk mu bu?

O cılız ses birden güçlendi, sanki sinirlenmiş gibiydi.

- Çubuk mu? İnanamıyorum! Kalbimi kırdın, minik şef! Ben bir Baton'um, anladın mı? Hani şu kocaman orkestraları yöneten şeflerin ellerinde bir tüy gibi salladıkları o değnek var ya, işte o benim! Asla ve asla bir çubuk değilim, tamam mı?

Utancımdan yanaklarım kızarak mırıldandım:

- O KADAR ŞAŞIRDIM Kİ... BEN ÖZÜR DİLERİM. SENİ KIRMAK HiÇ İSTEMEZDİM. İlk

kez konuşan bir... Bir nesne... Yani, bir Baton görüyorum da o yüzden.

Baton'un keyfi biraz yerine gelmiş gibiydi. Havalı bir şekilde öksürdü:





- Olur böyle şeyler. Şaşıncı hepimiz tuhaf laflar edebiliriz. Ama bakıyorum da hatanı ne çabuk anladın, aferin sana. Kim bilir, belki de senin içindeki melodi, bugüne dek duyduklarımın en ama en harikası olacak!

"Harika mı?" diye fısıldadım umutsuzca. Sonra içimi çekerek devam ettim:

- Bu kelimeyi en son ne zaman kullandığımı bile hatırlamıyorum. Benimle ilgili herhangi bir şeyin harika olabileceğini hiç sanmam.

- AH, MELODİNİ DUYMADIK HENÜZ.

- Melodi mi? İçimdeki melodi mi? Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama sana şu kadarını söyleyeyim: İçimde o kadar çok farklı ve gürültülü ses var ki hiçbirine yetişemiyorum. Hangisini dinleyeceğimi şaşırp kalıyorum.